

fremhævet af den ærede Rigsdagsmand, som sidder foran mig (Tscherning) — hvilket urimeligt Ord „Konstabel“ egentlig er, og da den ærede Rigsdagsmand iafsted blev varm, tog han endog Pantomimen til Hjælp for ret at udtrykke sin Ringeagt for det. Ganske vist, der er noget Urigtigt og Forkeert i, at dette Ord er kommet ind i det hele System. Saavidt mig bekjendt, have vi her hos os kun Konstabler ved Artilleriet, og man forstaaer derved Menige, som skulle lade, pudse og affyre Kanonerne, men det er aabenbart ikke den Betydning, der er Tale om her i Loven. Navnet er kommet fra England, og hvis det ærede Thing vil tillade mig at udfolde en Smule Lærdom, som forøvrigt er erhvervet meget billig, nemlig fra et Par Konversations-Lexikoner, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, hvor urigtigt det er at holde paa Ordet Konstabel. Dette Ord skriver sig fra det latinske Udtryk comes stabuli, som betegne en Hofembedsmand, Staldmester, hos de romerske Keisere; denne Post forenedes efterhaanden med den som Anfører for Kavalleriet, og da siden de frankiske Konger optog de romerske Keiseres Hofbetegnelser, blev der indrettet forskjellige Konstabelposter, knyttede til Stillingen som Ansøgere for Hæren, og i denne militære Betydning har Ordet længe holdt sig i det franske Sprog i den bekjendte Benævnelse „Connétable.“ I England blev Brugen af Ordet indført af Normannerne, som gjorde Konstabel til et væsentligt Led af det hele Forsvarsvæsen. Man havde saaledes en Lord High Constable, som stod i Spidsen for Forsvarsvæsenet, og under ham stode flere High Constables. Senere kom Navnet og Posten til at spille en Rolle i det af Lehnsvæsenet fremgaaende kommunale Liv, og saaledes finde vi Forholdet endnu, idet Posten som Constable — Petty Constable, som det hedder — er et borgerligt Ombud i Kommunen og danner det sidste Trin, hvorigennem den udøvende Statsmagt træder frem, saaledes at Udøvelsen af Domstolenes og Forvaltningens Befalinger i sidste Instants skeer gennem Konstablerne. Den, der bliver Konstabel — hvortil han udnævnes deels af de lokale Embedsmænd, deels af selve Kommunerne, deels af Kirkeværgerne, alt efter den

Norm, som er gjældende paa de forskjellige Steder — maa aflægge en Ed og faaer efter denne en vis Myndighed, navnlig til at anholde Forbrydere paa fersk Gjerning og varetage den offentlige Fred, samt en vis Bestyttelse for sin Person. Dette er Grunden til, at dengang, da Politiet i Aaret 1829 blev omorganiseret i London, saa gav man Politibetjentene Navn af Konstabler, idet man vilde passe dem ind i det System, som allerede fandtes; man vilde give dem en vis Myndighed og en vis Bestyttelse for deres Person, og man bestemte derfor i Loven, at de skulde have samme Stilling som the petty constables rundt omkring i Kommunerne, og at de derfor ogsaa skulde aflægge den samme Ed. Naar man altsaa i England har kaldt de laveste Embedsmænd i Politiet for Konstabler, saa er det aldeles fornuftigt og konsekvent. Paa samme Maade har Ordet Sergeant i England en Tilknnytning til allerede bestaaende rettlige Institutioner. Hos os derimod staaer Ordet „Konstabel“ som en komplet Absurditet; det er en Efterligning af det engelske System, men en Efterligning af, hvad der ikke skal efterlignes, nemlig den ydre Form; hos os blive de nævnte Bestillingsmænd ikke edsvorne, og den Ret og Bestyttelse, som vi give dem, knytter sig ikke til noget allerede Bestaaende, men til Noget, som indføres ved selve denne Lov, og derfor er det ogsaa rigtigt at finde en dansk Betegnelse, som siger, at det ikke er Efterligning af, hvad der findes andre Steder; vi skulle ikke kalde dem Konstabler, da de dog ikke kunne blive, hvad de engelske Konstabler ere. Et andet Navn end det engelske har altsaa her en stor Betydning; hvilket Ord man da skal bruge, er jo rigtignok noget tvivlsomt, og der vil neppe findes nogen Benævnelse, uden at Indsigelser jo kunde gjøres gjældende derimod. Man har med Rette gjort Indsigelse imod Ordet „Betjent“, idet man anfører, at denne Betegnelse knytter sig saavidt til det nu Bestaaende, at det vilde være heldigere at finde et noget andet Navn. Der er nu her foreslaaet Benævnelsen „Byvend“; det er ganske vist et Ord, hvormed der kan drives Løjer, tilmed da man allerede iforveien har „Bybudde“ og „Bybrenge“, og selv den høitærede Justitsminister var igaar ikke